

Бродиш, коли Грегiт замело, п'єш каву,
коли впали снiги на плечi й новi падуть.
Слова живого не випустиш,
гейби з хати пiд Греготом –
ховайся в собi – плаї замело – не виходь –
Грегiт замело – не зiйти з гори. Сиди.
I слухай, як старiє старець, як вiдходить...
Обмивають свої, в труну кладуть, не плаче нiхто.
Не знести з гори – плаї замело.
Ховають пiд лавицю.
Не випустять з хати. Сидять при вiкнi:
"А чия то йде? Куди iде? Як убрана?"
Хтось ночi i днi рахує тобi, ломиться в дверi:
"Хто умер? Хто у трунi?"
Та хоч свiчку йому, – кричить, – запалiть!"
Вiдкажуть: "А хiба вiн пише?"
Хай пiдожде. Снiги зiйдуть.
Хай почекає. Знесемо".